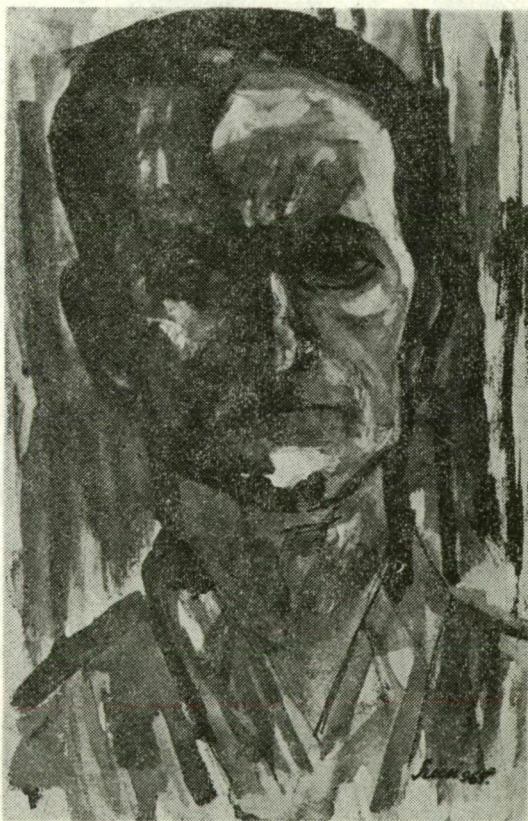

Menekült-szonett

Rítusos hallgatás, csak káosz
belül, ahol a kor redői
árnyékot vetnek, míg kitörli
az elidegenített város
rémképét s — hangjait szivéből —
hajszolt pályán keringő emlék
sújtja a nyúlt koponya mentét,
gúnyosan hurkolódó hét kör:
az idő csillapíthatatlan
formakeresése a térben.
„Amit adtam, s amit kaphattam
volna, s amire már örökre
csak érvem van, nincsen esélyem” —
Egy arc, akár a semmi tükre.

SZÉCSI ANDRÁS: SZILÁGYI DOMOKOS